

hold, som i saa haardt Maal rammer andre Samfundsborgere. Naar jeg har den Opfattelse, er det slet ikke, fordi det er Lensbesidderne, Staten og Kommunerne, der faar Fordelen, men det gælder, hvem det saa end er, der faar disse Indtægter.

Der er i denne Forbindelse blevet spurgt, hvorledes Kultusministeren kunde gaa med til dette Lovforslag, da Embedsmænd under Kultusministeriet jo i høj Grad bliver lønnet efter Kapitelstakst. Men faar disse Embedsmænd da ikke 1½ Kr. mere pr. Td. Rug og 1 Kr. 90 Øre mere pr. Td. Byg, end de har faaet i de sidste 3—4 Aar eller længere Tid. Og hvor mange andre Embedsmænd har faaet Lønforhøjelse i de sidste Aar? Men jeg vil nok spørge, om det overhovedet skulde være det afgørende, at der er nogle Embedsmænd, som bliver lønnet efter Kapitelstakster, eller at Pensionen for adskillige Præsteenker beregnes efter Kapitelstakst. Jeg skal indrømme, at disse sidste har i Forvejen ikke meget, men ogsaa de vil dog efter dette Lovforslag faa mere, end de kunde vente at faa efter den ordinære Kapitelstakst. Disse Embedsmænd faar altsaa et Slags Lønningstillæg gennem Kapitelstakst. Og andre Embedsmænd, baade lavt og højere lønnede Embedsmænd, føler jo lige saa godt de højere Varepriser, men ingen tænker at forhøje Lønnen for deres Vedkommende, fordi Tiden ikke er dertil.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) udtalte — jeg ved ikke, om det egentlig skulde forstaas saaledes — noget om, at her skulde være Tale om et Indgreb i Ejendomsretten, og at dette Lovforslag derfor skulde være i Strid med Grundloven. Det kan det dog ikke være, eftersom vi forhandler om det her i Folketinget; havde det været i Strid med Grundloven, vilde den højtærede Formand jo ikke have tilladt os at forhandle om det. Men ikke en Gang det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) mente jo dette, skønt han ogsaa til at begynde med spurgte, om man i det hele taget kunde lovgive paa dette Omraade, thi senere mente han alligevel, at man vistnok kunde gøre det. Det er min og selvfølgelig hele Regeringens Opfattelse, at en Lov om, hvorledes Kapitelstaksten skal fastsættes, ogsaa kan forandres, derom kan der selvfølgelig slet ikke være nogen Tvivl, og vi har ogsaa tidligere haft Forslag fremme i Rigsdagen om at forandre Kapitelstaksterne. Saa sagde det ærede Medlem, at hvis man skulde ændre en saadan Lov,

skulde man gøre det før Kyndelmisse, før 2. Februar. Jeg tror nu, at en saadan Lov ogsaa kan rettes efter 2. Februar, thi ellers vilde jeg ikke have forelagt Lovforslaget. Jeg tror heller ikke, det ærede Medlem vil holde saa stærkt paa det, men det ærede Medlem syntes jo snarere, at det var urimeligt, at man overhovedet greb ind paa dette Omraade. Hverken jeg eller Regeringen i det hele taget ønsker at gribe ind i flere Forhold, end hvor det er højst nødvendigt. Men jeg tror ikke, at der er nogen i dette høje Ting, som vil nægte Berettigelsen af at gribe ind i dette Forhold, eller som vil hævde, at man skulde give dem, der har disse Indtægter, Lov til ogsaa at indkassere dem under disse Forhold.

Baade det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) og det ærede Medlem fra Ruds Vedby (Svendsen) talte om de Tiendeydere, hvis Tiende ikke er afløst. Paa dette Punkt er jeg i og for sig ikke uenig med de ærede Medlemmer, men naar de ønsker, at man skal komme disse Tiendeydere til Hjælp, antager jeg ogsaa, de vil være med til at ændre Kapitelstaksten, thi derved kommer de dem jo i høj Grad til Hjælp. Det er dog en stor Fordel for Tiendeyderne, at de i Stedet for at skulle svare en Afgift af ca. 20 Kr. pr. Tønde, hvis Kapitelstaksten blev den ordinære, efter denne Lov kan nøjes med 15—16 Kr.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) havde ikke noget imod Lovforslagets § 3, og det tror jeg heller ikke, andre ærede Medlemmer, som har haft Ordet i Dag, har haft. Det ærede Medlem for Frederiksberg 1ste Valgkreds (Ellinger) var ganske vist inde paa, at dette Moratorium, om man saa maa kalde det, ikke havde den Berettigelse som det andet Moratorium, vi har vedtaget, idet man i sidste Tilfælde skulde kunne bevise, at man ikke kunde betale. Men der er ogsaa den Forskel paa dette Moratorium og det andet, at her kan man vælge mellem to Ting. Hvis Afgiftsnyderen vil have Pengene, skal han have dem. Det er kun i det Tilfælde, at han kræver Afgiften in natura, i Byg, at han skal vente til den 15. September; det gør en stor Forskel.

Det ærede Medlem fra Præstø (E. Rasmussen) spurgte, om det ikke var muligt at skelne mellem Forpagtere og Lejehusmænd. Jeg forstod det saaledes, at der var en hel Del Lejere af smaa Brug, for hvem det kunde være ret generende at skulle betale efter de ordinære Kapitels-